

A S A S I N U L

după CONAN DOYLE

Gardianul mă găsi în odaia mea citind o gazetă australiană. Imi spuse lista bolnavilor și când ajunse la numărul 82 se opri, privi împrejur și zise cu un aer confidențial :

— Il cunoașteți ?
— Nu, și nici nu țin.

E Maloney, asasinul din valea Lenei. Acela care ținea acolo un bar, în care au dispărut atâtea persoane.

— Cum, strigăți eu, acela care și-a trădat tovarășii ca să poată scăpa ?

— Da! Are un început de guturai un pretext pentru a se putea prezenta la vizită. Ați putea afla lucruri interesante dela el.

Spuse acestea și apoi dispăru.

Maloney ședea pe patul lui grosolan, și când mă văzu intrând îmi aruncă o privire piezișă și îndrăzneță. Era un om înalt, bine făcut, cu părul de un blond șters și ochii albaștri. Mare și musculos, avea umerii foarte aduși, aproape diformi. Observat superficial, putea face impresia unui om cumsecade.

— Ce vrei cu mine, zise el răstit și continuă să vorbească așa o bucată de vreme.

Eu îl priveam liniștit și când tăcu îi spusei :

— Ai idei curioase despre ospitalitate: am auzit că tot astfel sunt și părerile ce le ai despre bine și moral. Spuneam asta fără nici o intenție dar vorbele mele îl flatară. Fără să vreau i-am dat impresia că celula îi aparținea și cu asta îl câștigasem.

— Iți cer scuze, îmi zise, n'am avut intenția să te înfrunt. Ia, te rog, loc.

Începutul era bun. Am încercat să mai vorbesc de sănătatea lui, dar el mă opri.

— Să lăsăm asta, doctore. Se așeză din nou pe marginea patului. Vrei să-ți vorbesc despre mine banditul, asasinul și exocrocul cel mai de seamă de pe aici, nu mai tăgădui, o știu. Nu ești dintre copiii poliției, și meriți povestea mea. Tăcu o clipă și apoi :

— Dar ce era să fac ? strigă deodată...

Ochii lui strălucitori lăsa să se vadă că era stăpânit de o furie demonică.

Când voi părăsi într-o zi închisoarea asta voi regreta-o. Cel puțin aici sunt în siguranță, dar acolo afară va trebui să mă răfuiesc cu Tom Tatuatul.

— Cine e Tom ? întrebai eu.

— E fratele lui John Grimthorpe, acela care a fost condamnat grație mărturiei mele. Este un asasin ordinar și când sentința a fost rostită, mi-a jurat moartea. Sunt șapte ani de atunci și mă urmărește mereu. Așteaptă ocazia să mă poată strivi, dacă până atunci nu i-or face lui alții de petrecanie. La drept vorbind, de el nu-mi pare rău. E o chestie de familie, care trebuia să se termine.

Mă dezgustă însă guvernul, pentru care am făcut atâtea și care nu m'a răsplătit cu nimica.

Iși cercetă o clipă unghiile apoi începu :

— Inchipuiți-vă, nouă indivizi care timp de trei ani comit numai crime, în medie una pe săptămână și care nu pot fi condamnați, fiindcă nimeni nu vrea să declare împotriva lor. Eu, deși eram șeful bandei, m'am hotărât s'o fac, și astfel să scap țara de pericol.

Guvernul îmi promitea în schimb achitarea, și de ce n'aș fi făcut-o : țineam doar la pielea mea și trebuia să mi-o apăr. Drept mulțumire însă, țara se întoarce împotriva mea și mă urmărește pas cu pas, și zi noaptea. Nu aveam pretenții mari pentru asta, dar aș fi vrut măcar să mă lase în pace.

— Bine, dar nu puteai fi lăsat li-

ber să calci legile, fiindcă aduseserai servicii statului.

— Dar nu spun de închisoarea pe care o fac acum, îmi zise el, asta o merit, dar de felul cum am fost tratat de poliție, după ce judecaia ceia blestemată și-a spus cuvântul.

Stai te rog pe scaun și ascultă câte am pățit și vei vedea că am dreptate...

Tot timpul cât a povestit, a stat cu bărbia sprijinită pe piept și mâinile strânse între genunchi. Glasul îi era monoton și posomorât, iar ochii lui strălucitori de reptilă, lăsa să se vadă câteodată emoția pe care o retrăia.

— Ați auzit vorbindu-se de afacerea din valea Lenei, începu el. În cele din urmă am fost prinși în Noua-Zelandă, unde ne-au și judecat. Ca să scap, am furnizat justiției toate dovezile necesare, și banda a fost spânzurată. Eu am fost achitat. Dar în loc să fiu lăsat liber, m'au dus la închisoarea din Dunedin.

Intr-o zi profitând de vizita directorului îi spusei :

— Ce înseamnă asta ? Mi s'a spus că voi fi achitat dacă divulg secretele bandei și acum sunt ținut aici închis ?

— Vrei cu orice preț să ești de aici ?

morăți și prădați. Blestemații ! Am avut cel puțin satisfacția că i-am văzut spânzurați. A mai rămas însă unul din ei, ticălosul care i-a trădat. Dacă l'aș întâlni, l'aș forța să-mi arate ascunzătoarea comorii și apoi l'aș omori.

— Aș fi putut să-i dau unele informații despre comoara lui, dar avui tăria să mă opresc la timp. El mă spiona cu coada ochiului.

Bănuia ceva. Am vrut să întrerup discuția, dar el mă invită să-l însoțesc la bar. N'am putut să refuz.

Treceam tocmai prin culoarul unde sunt cabinele doamnelor și o servitoare ne eși în față. În brațe purta un copil înfășat. În trecere o atinsei ușor. Atunci, ea scoase un strigăt ascuțit ca o locomotivă. M'am întors să-i cer scuze, dar înțelesei imediat că țipase pentru altceva.

— Este el, spuse ea celor care se adunaseră. L'am văzut la tribunal—Maloney... Maloney asasinul. Luați-l repede să nu facă vre'un rău copilului.

Se petrecu atunci o învălmășeală, se strigă, se amenință și peste toate aceste zgomote vocea cuiva care-și cerea aurul. N'am putut rezista acestui puhoi de oameni, mai ales că eram dezarmat. Pe punte am fost

și nici de data aceasta n'am putut rămâne prea mult la Dunedin. Curând după aceea mă imbarcară pentru Anglia. Avusesem doar vremea să-mi vând comoara din munți și să-mi cos banii la chimir.

S'a păstrat asupra mea aceeaș taină de totdeauna, dar căpitanul vasului m'a recunoscut. Când am intrat în canalul Tamisei, la Londra, am fost trădat. Fu adus imediat un agent pe vas, sub cuvânt că vine să înlocuiască pilotul.

Eram descoperit. Am profitat însă de o clipă când nu eram observat și mă strecurai cu un odgon până la șlepu de lângă vas. Acolo am stat toată ziua, iar seara am sărit în apă și m'am luptat cu valurile până la mal. Eram frânt de oboseală și de foame. Am alergat cum am putut până la un magazin cu îmbrăcăminte și apoi m'am dus să-mi potolească foamea. N'am întârziat prin oraș : eram obosit și m'am dus să mă culc într-o casă mai retrasă. Am dormit mult. Dimineața, primul gând a fost să cercetez împrejurimile. Mă uitai afară. Un polițist privea fereastra. Când mă văzu, își însemnă numărul casei și plecă. Erau din nou pe urmele mele. Am crezut că singurul mijloc de scăpare era să fug și am făcut-o.

Deodată mă văzui în fața unei gări și fiindcă tocmai pleca un tren pentru Douvres, mi-am luat și eu bilet, cu gândul să ajung în Franța.

La Paris, câteva zile am avut impresia că scăpasem de sub urmărire.

Intr-o seară m'am dus la Operă. În antracul mă încrucieșez deodată pe sală cu „pilotul“ de pe vas. La început am vrut să tac, dar apoi mă răsgândii.

— O să-mi dureze mult asta ? îi spusei eu ?

— Până te vei întoarce iar în Australia.

— Dar știi că eu sunt achitat, și apoi guvernul m'a trimis aici.

— Știu, știu totul, dar noi suntem datori să-ți urmărim toate mișcărilor. Aici avem bandiții noștri și unul în plus ne e prea mult, mai ales când e de talia dumitale. Du-te în Australia. Acolo poliția te protejează și te va feri de răzburarea de care ți-e frică. Nu avem loc și pentru d-ta.

— Vorbele acestea și apoi plictisirea acestei vieți protocolare, mă făcuseră să-i promit că voi pleca imediat. El mă întovărăși până la Southampton, unde se asigură că m'am imbarcat pentru Australia.

*

Două luni după ce Maloney își spusese povestea, termină ultima condamnare și părăsi închisoarea. Nu-l mai văzusem.

Intr-o seară mă întorceam dela un bolnav. Rătăcisem drumul, calul îmi era obosit și nu știam ce să fac. De odată văd un mic han în calea mea. Zgomote, larmă. Se auziră două împușcături și doi oameni eșiră afară, urmăriți de alții. Atunci se încăerară. Am alergat repede într-acolo, și ajutat de câțiva dintre ei i-am despărțit. Am constatat că unul era pe moarte. Sângele îi gâlgăia dintr-o arteră ruptă la gât. M'am întors atunci la celălalt. El se ridică, mă privi atent și spuse :

— O doctore, d-ta ! În ce stare e celălalt ?

— E aproape mort, spusei eu. Atunci Maloney scoase un strigăt sinistru și recăzu pe spate.

Sufletul lui plecase în lumea celălaltă, să-și întâlnească tovarășii răsunăți.

L. D. N.

„Ceeace văzui afară, mă inspăimântă“

Noi te ținem în semn de protecție, dar dacă nu vrei, nu te vom opri.

Și înainte de a mai spune ceva, mă conduse la fereastra așezată deasupra porții.

— Privește !

O duzină de indivizi jucau cărți și fumau pe marginea trotuarului. Când m'au văzut au început să mă amenințe cu gesturi brutale și strigăte sălbătice.

— Așteaptă să ești, spuse directorul. Eu nu-ți stau în cale. Gardian dă-i drumul.

Și ar fi făcut-o, dacă nu l'aș fi rugat să mă păzească, ba chiar m'am oferit să-mi plătesc celula și mâncarea, ceace n'a făcut niciodată un deținut.

Intr-o zi, directorul veni la mine și-mi zise :

— Maloney, cât mai ai de gând să rămâi la noi ? Noi am găsit mijlocul să te trimitem de aici. Măine pleci cu un vapor la Melbourne. Ne însărcinăm să te ducem nevătămat pe bord. La cinci se ridică ancora.

— Pregătește-te.

A doua zi dimineața, mă scoase pe furiș din închisoare și mă imbarcă pe vas sub numele de Isaac Smith.

Ședeam pe bord liniștit și priveam la elicea care spinteca zgomotos valurile. Când soarele se ridică sus, puntea se umplu de călători. Un omuleț mic și iscoditor se apropie de mine, după ce mă privi cercetător.

— Lucrați în mină ? îmi spuse el.

— Da! răspunsei eu.

— Și câștigați ?

— Îndeajuns.

— Am încercat și eu asta, dar întreg stocul meu de aur a fost luat de bandiți. Oamenii mei au fost o-

judecat și se hotărî să fiu coborît pe uscat. O șalupă se însărcină cu aceasta. Aproape de mal fui aruncat în mare, în lăhotele de răs ale bandei de pescari de pe mal. Mizerabilii avură grije să spună cine sunt, așa încât dacă scăpam de gurile rechiniilor, să nu scap de furia lor. Așa se și întâmplă. Intre pescari era un om cu înfățișare sinistru. Purta pe cap o pălărie din foi de palmier.

— Te căutam de mult, îmi spuse el.

Era un om de-ai lui Tom. Un copac îmi fu ales pentru spânzurătoare și puțin mai lipsise să rămân acolo. Am avut însă noroc. O singură dată în viață mi-a ajutat poliția și asta a fost atunci. O patrulă în trecere spre Dunedin m'a scăpat și până seara fui iarăși în vechea mea celulă din închisoare.

Directorul însă își pusese în gând să se scape de mine cu orice preț, și după alte opt zile mă imbarcă pe un vapor pentru Sydney.

Cu toate bănușile ce inspiram echipajului, ajunsei teafăr la destinație.

Nu-mi fusese dat să-mi găsească odihna nici aici. Dacă aș fi fost un prinț nu mi s'ar fi dat mai multă atenție. Odată cu noi plecă la Sydney alt vapor, care ajunse înainte și anunță publicul de sosirea mea.

Se organiză o adunare publică, care hotărî să fiu trimis imediat înapoi.

UN COZONAC HERDAN 30
● SPLENDID LEI